

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

19. prosinca 2013.*

„Sudska nadležnost u građanskim i trgovačkim stvarima – Uredba (EZ) br. 44/2001 – Članak 2. – Članak 5. stavak 1. podstavci (a) i (b) – Posebna nadležnost u stvarima koje se odnose na ugovore – Pojmovi ‚kupoprodaja robe‘ i ‚pružanje usluga‘ – Ugovor o distribuciji robe“

U predmetu C-9/12,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio tribunal de commerce Verviers (Belgija), odlukom od 20. prosinca 2011., koju je Sud zaprimio 6. siječnja 2012., u postupku

Corman-Collins SA

protiv

La Maison du Whisky SA,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: A. Tizzano, predsjednik vijeća, A. Borg Barthet i M. Berger (izvjestitelj), suci,

nezavisni odvjetnik: N. Jääskinen,

tajnik: V. Tourrès, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 31. siječnja 2013.,

uzimajući u obzir podnesena očitovanja:

— za Corman-Collins SA, P. Henry i F. Frederick, *avocats*,

— za La Maison du Whisky SA, B. Noels i C. Héry, *avocats*,

— za belgijsku vladu, T. Materne, J-C. Halleux i C. Pochet, u svojstvu agenata

— za švicarsku vladu, O. Kjelsen, u svojstvu agenta,

— za Europsku komisiju, M. Wilderspin, u svojstvu agenta,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 25. travnja 2013.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: francuski

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 2. i članka 5. stavka 1. podstavaka (a) i (b) Uredbe Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2001. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2001, L 12, str. 1., u daljnjem tekstu: Uredba) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 30.).
- 2 Taj zahtjev upućen je u okviru spora između Corman-Collins SA (u daljnjem tekstu: Corman-Collins), sa sjedištem u Belgiji, i La Maison du Whisky SA (u daljnjem tekstu: La Maison du Whisky), sa sjedištem u Francuskoj, o odštetnom zahtjevu povodom raskida ugovora o distribuciji robe koji je navodno sklopljen između tih dvaju društava.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 Članak 2. Uredbe, koji se nalazi u odjeljku 1. (Opće odredbe) njezinog poglavlja II. koje uređuje pravila o nadležnosti, u stavku 1. propisuje načelo prema kojem „[u]z poštovanje odredaba ove Uredbe, osobama s domicilom u nekoj državi članici sudi se pred sudovima te države članice, bez obzira na njihovo državljanstvo.”
- 4 Članak 3. Uredbe, koji se također nalazi u odjeljku 1. njezinog poglavlja II., određuje:

„1. Protiv osoba s domicilom u državi članici može se podnijeti tužba pred sudovima druge države članice samo na temelju pravila iz odjeljaka 2. do 7. ovog poglavlja.

2. Protiv tih osoba posebno se ne primjenjuju nacionalni propisi o nadležnosti iz Priloga I.”
- 5 Članak 5. Uredbe, koji se nalazi u odjeljku 2. (Posebna nadležnost) njezinog poglavlja II., glasi:

„Osoba s domicilom u državi članici može u drugoj državi članici biti tužena:

 - 1) a) u stvarima koj[e] se odnose na ugovore, pred sudom u mjestu u kojemu treba biti izvršena obveza;
 - b) u svrhe ove odredbe, osim ako nije drukčije ugovoreno, mjesto izvršenja obveze je:
 - u slučaju kupoprodaje robe, mjesto u državi članici u kojemu je, u skladu s ugovorom, roba isporučena ili je trebala biti isporučena,
 - u slučaju pružanja usluga, mjesto u državi članici u kojemu su, u skladu s ugovorom, usluge pružene ili su trebale biti pružene;
 - c) ako se ne primjenjuje podstavak (b), primjenjuje se podstavak (a);

[...]”

Belgijsko pravo

- 6 Zakon od 27. srpnja 1961. o jednostranom raskidu ugovora o isključivoj distribuciji na neodređeno vrijeme (*Moniteur belge* od 5. listopada 1961., str. 7518.), kako je izmijenjen i dopunjen zakonom od 13. travnja 1971. o jednostranom raskidu ugovora o distribuciji (*Moniteur belge* od 21. travnja 1971., str. 4996., u daljnjem tekstu: belgijski zakon od 27. srpnja 1961.), u svom članku 1. stavku 2. određuje

„ugovor o distribuciji” kao „svaki ugovor na temelju kojeg principal jednom ili više distributera pridržava pravo da u vlastito ime i za vlastiti račun prodaju proizvode koje ovaj proizvodi ili distribuira”.

7 Članak 4. tog zakona predviđa:

„Distributer koji je pretrpio štetu povodom raskida ugovora o distribuciji koji proizvodi učinke na cijelom ili na dijelu belgijskog državnog područja u svakom slučaju može pokrenuti postupak protiv principala u Belgiji, bilo pred sudom države u kojoj se nalazi njegov domicil, bilo pred sudom države u kojoj se nalazi domicil ili sjedište principala.

Kada je postupak pokrenut pred belgijskim sudom, taj će sud primjenjivati isključivo belgijsko pravo.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

- 8 Corman-Collins i La Maison du Whisky tijekom desetak godina održavali su poslovne odnose u okviru kojih je prethodni od potonjeg kupovao viskije različitih zaštitnih znakova koje je preuzimao u Francuskoj, a preprodavao u Belgiji.
- 9 Tijekom cijelog tog razdoblja Corman-Collins koristio je oznaku „Maison du Whisky Belgique” i internetsku stranicu pod nazivom www.whiskey.be, čemu se La Maison du Whiskey nije protivio. Osim toga, podaci o Corman-Collinsu spominjali su se u reviji *Whisky Magazine* koju izdaje podružnica La Maison du Whisky.
- 10 U prosincu 2010. La Maison du Whiskey zabranio je Corman-Collinsu korištenje oznake „Maison du Whiskey Belgique” i zatvorio je stranicu www.whiskey.be. U veljači 2011. on je obavijestio Corman-Collinsa da će, počevši od 1. travnja 2011. odnosno od 1. rujna 2011., isključivu distribuciju dvaju svojih proizvoda sa zaštitnim znacima povjeriti drugom društvu od kojeg Corman-Collins nakon toga može naručivati.
- 11 Corman-Collins podnio je protiv La Maison du Whiskey tužbu pred tribunal de commerce Verviers kojom prije svega traži da se, na temelju belgijskog zakona od 27. srpnja 1961., potonjem naloži plaćanje naknade štete zbog raskida ugovora bez ostavljanja primjerenog otkaznog roka i plaćanje dodatne odštete.
- 12 La Maison du Whiskey osporio je mjesnu nadležnost suda pred kojim je pokrenut postupak zbog toga što su na temelju članka 2. Uredbe nadležni francuski sudovi. Corman-Collins odgovorio je na taj prigovor pozivajući se na članak 4. navedenog belgijskog zakona.
- 13 U tom pogledu, stranke u glavnom postupku ne slažu se glede kvalifikacije koju je potrebno dati njihovim poslovnim odnosima. Corman-Collins tvrdi da je riječ o ugovoru o distribuciji, dok La Maison du Whiskey ističe da je riječ o običnim kupoprodajnim ugovorima sklopljenima na osnovi tjednih narudžbi oblikovanih u skladu s potrebama Corman-Colinsa.
- 14 U zahtjevu za prethodnu odluku tribunal de commerce Verveis izričito tvrdi da su Corman-Collins i La Maison du Whiskey „vezani usmenom pogodbom” i da se „na temelju [...] belgijskog zakona od 27. srpnja 1961. pravna veza između stranaka može kvalificirati kao ugovor o distribuciji s obzirom na to da je tužitelj bio ovlašten na belgijskom području preprodavati proizvode koje je kupio od tuženika.”
- 15 Nasuprot tome, taj sud izražava sumnje glede mogućnosti da svoju nadležnost temelji na pravilu predviđenom člankom 4. belgijskog zakona od 27. srpnja 1961. On ističe da su, na temelju članka 2. Uredbe, koji se prema njegovu mišljenju primjenjuje na činjenice u predmetnom slučaju, nadležni francuski sudovi, ali da bi se također mogao primjenjivati i članak 5. stavak 1. iste uredbe. U tom

pogledu, uzimajući u obzir sudsku praksu Suda, on pita treba li ugovor o distribuciji kvalificirati kao ugovor o kupoprodaji robe i/ili ugovor o pružanju usluga, u smislu članka 5. stavka 1. podstavka (b) Uredbe. Ako se takvoj vrsti ugovora ne može pripisati nijedna od tih kvalifikacija, on dodaje da je tada potrebno odrediti spornu obvezu koja je temelj tužbe u glavnom postupku u smislu članka 5. stavka 1. podstavka (a) Uredbe.

- 16 Imajući u vidu ta razmatranja, tribunal de commerce Verviers odlučio je prekinuti postupak i postaviti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

- „1) Treba li članak 2. Uredbe [...], eventualno zajedno s člankom 5. stavkom 1. podstavkom (a) ili (b), tumačiti u smislu da se protivi pravilu o nadležnosti kakvo je sadržano u članku 4. belgijskog zakona od 27. srpnja 1961., koje predviđa nadležnost belgijskih sudova kada distributer ima sjedište na belgijskom državnom području i kada svi ili dio učinaka distribucije nastaju na tom istom državnom području, neovisno o sjedištu principala, kada je taj potonji tuženik?
- 2) Treba li članak 5. stavak 1. podstavak (a) Uredbe [...] tumačiti u smislu da se primjenjuje na ugovor o distribuciji robe na temelju kojeg jedna strana kupuje proizvode od druge kako bi ih preprodala na državnom području druge države članice?
- 3) U slučaju negativnog odgovora na to pitanje, treba li članak 5. stavak 1. podstavak (b) Uredbe [...] tumačiti u smislu da se odnosi na ugovor o distribuciji, kao što je onaj koji je sklopljen između stranaka?
- 4) U slučaju negativnog odgovora na dva prethodna pitanja, odnosi li se, u slučaju raskida ugovora o distribuciji, sporna obveza na prodavatelja-principala ili na kupca-distributera?”

O prethodnim pitanjima

O prvom pitanju

- 17 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u bitnome pita protive li se odredbe Uredbe, u slučaju da principal koji je tuženik u postupku ima svoj domicil u državi članici različitoj od one u kojoj se nalazi sud pred kojim se vodi postupak, primjeni nacionalnog pravila o nadležnosti, poput onoga iz članka 4. belgijskog zakona od 27. srpnja 1961., koje određuje nadležnost nacionalnih sudova u postupku o raskidu ugovora o distribuciji kada distributer ima sjedište na državnom području.
- 18 Kao prvo, glede područja primjene Uredbe, iz uvodne izjave 2. navedene uredbe proizlazi da je ona osobito usmjerena ujedinjavanju pravila o sukobu nadležnosti u građanskim i trgovačkim stvarima, uz napomenu da, prema ustaljenoj praksi Suda, primjena tih pravila zahtijeva prisutnost međunarodnog elementa u postupku (osobito vidjeti presudu od 17. studenoga 2011., Hypotečni banka, C-327/10, Zb., str. I-11543., točku 29.).
- 19 Prema uvodnoj izjavi 8. Uredbe, zajednička pravila koja ona sadržava trebala bi se, u načelu, primjenjivati u slučajevima kada tuženik ima domicil u jednoj od država članica.
- 20 Kao drugo, glede pravila o nadležnosti koja predviđa Uredba, pravilo o općoj nadležnosti sadržano u članku 2. te uredbe predviđa da se tužitelju, kada ima domicil na državnom području jedne od država članica, sudi pred sudovima te države članice.

- 21 Članak 3. stavak 1. Uredbe pojašnjava da su jedina dopuštena odstupanja od tog temeljnog pravila ona predviđena pravilima o nadležnosti sadržanima u odjeljcima 2. do 7. poglavlja I. te uredbe. Na taj način navedeni članak 3. stavak 1. prešutno, ali nužno isključuje primjenu nacionalnih pravila o nadležnosti. To isključenje potvrđuje stavak 2. istog članka 3. koji upućuje na otvoreni popis pravila o nacionalnoj nadležnosti koja se ne mogu primijeniti.
- 22 Iz toga slijedi da, kada spor s međunarodnim elementom ulazi u materijalno područje primjene Uredbe, što se u predmetnom slučaju ne osporava, i kada tuženik ima domicil na državnom području jedne od država članica, kao što je to u glavnom postupku, pravila o nadležnosti predviđena Uredbom moraju se, u načelu, primijeniti i prevagnuti nad nacionalnim pravilima o nadležnosti.
- 23 Slijedom toga, na prvo pitanje valja odgovoriti tako da članak 2. Uredbe treba tumačiti u smislu da se, kada tuženik ima domicil u državi članici različitoj od one u kojoj se nalazi sud pred kojim se vodi postupak, on protivi primjeni nacionalnog pravila o nadležnosti kao što je ono koje je predviđeno člankom 4. belgijskog zakona od 27. srpnja 1961.

O drugom i trećem pitanju

- 24 Ovim pitanjima, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u bitnome pita je li članak 5. stavak 1. podstavak (b) Uredbe, koji se odnosi na ugovore o kupoprodaji robe i ugovore o pružanju usluga, primjenjiv na ugovor o distribuciji ili glede takve vrste ugovora sud nadležan za odlučivanje o tužbi koja proizlazi iz takvog ugovora treba odrediti primjenjujući članak 5. stavak 1. podstavak (a).
- 25 U svrhu odgovora na postavljena pitanja kao prvo je potrebno odrediti pojam ugovora o distribuciji.
- 26 Kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 40. svog mišljenja, pojam „ugovor o distribuciji” koji u svojim prethodnim pitanjima rabi sud koji je uputio zahtjev nije određen u pravu Unije i može upućivati na različite pojavnosti u pravima država članica.
- 27 Međutim, koliko god bili raznovrsni ugovori o distribuciji u poslovnoj praksi, obveze koje iz njih proizlaze odražavaju svrhu takvih ugovora, a ta je osigurati distribuciju principalovih proizvoda. U tom cilju, principal se obvezuje da će distributeru kojeg je u tu svrhu odabrao prodati robu koju potonji od njega naručuje kako bi zadovoljio potražnju svojih klijenata, dok se distributer obvezuje da će od principala kupiti robu koja mu je potrebna.
- 28 Prema općeprihvaćenoj ocjeni unutar prava država članica, ugovor o distribuciji ima oblik okvirnog ugovora u kojem se utvrđuju opća pravila koja će se u budućnosti primjenjivati na odnose između principala i distributera glede njihovih obveza nabave i/ili opskrbe i pripreme kasnijih ugovora o kupoprodaji. Kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 41. svog mišljenja, stranke isto tako često ugovaraju posebne klauzule o distributerovoj distribuciji principalove robe.
- 29 Na drugo i treće pitanje, u dijelu u kojem se odnose na primjenu članka 5. stavka 1. Uredbe na ugovor o distribuciji, valja odgovoriti pozivanjem na tipski ugovor koji sadržava takve obveze, uz napomenu da je, u skladu s razdvajanjem funkcija nacionalnih sudova i Suda na kojem se temelji postupak predviđen u članku 267. UFEU-a, svaka ocjena činjenica u nadležnosti nacionalnog suca (osobito vidjeti rješenje od 14. studenoga 2013. Krejci Lager & Umschlagbetrieb, C-469/12, točku 29. i navedenu sudsku praksu).
- 30 Kao drugo, glede određivanja nadležnog suda za vođenje postupka glede ugovora o distribuciji u gore navedenom smislu, najprije valja podsjetiti da pojmove sadržane u Uredbi u načelu valja tumačiti na autonoman način, polazeći ponajprije od sustava i ciljeva Uredbe, radi osiguranja njezine jedinstvene primjene u svim državama članicama (osobito vidjeti presudu od 14. ožujka 2013., Česká spořitelna, C-419/11, točku 25.).

- 31 Glede posebnog pravila o nadležnosti u stvarima koje se odnose na ugovore, sadržanog u članku 5. stavku 1. Uredbe, a koje dopunjuje opće pravilo o nadležnosti suda mjesta u kojem se nalazi tuženikov domicil, Sud je presudio da je ono u skladu s ciljem blizine i opravdano je uskom poveznicom između ugovora i suda nadležnog za vođenje postupka povodom takvog ugovora (presuda od 11. ožujka 2010., Wood Floor Solutions Andreas Domberger, C-19/09, Zb., str. I-2121., točka 22. i navedena sudska praksa).
- 32 Glede mjesta izvršenja obveza koje nastaju iz ugovora o kupoprodaji, Sud je isto tako utvrdio da Uredba u prvoj alineji članka 5. stavka 1. podstavka (b) taj kriterij poveznice određuje na autonoman način kako bi ojačala ciljeve ujednačavanja pravila o sudskoj nadležnosti i predvidljivosti (gore navedena presuda Wood Floor Solutions Andreas Domberger, točka 23. i navedena sudska praksa). Ti su ciljevi također sadržani u drugoj alineji članka 5. stavka 1. podstavka (b) Uredbe s obzirom na to da pravila o posebnoj nadležnosti sadržana u tom članku koja se odnose na ugovore o prodaji robe i pružanju usluga imaju isto porijeklo i istu svrhu te zauzimaju isto mjesto u sustavu koji uspostavlja ta uredba (gore navedena presuda Wood Floor Solutions Andreas Domberger, točka 26. i navedena sudska praksa).
- 33 Uzimajući u obzir te ciljeve, valja istražiti ulazi li ugovor o distribuciji u jednu od dviju kategorija ugovora predviđenih člankom 5. stavkom 1. podstavkom (b) Uredbe.
- 34 U tom pogledu Sud je istaknuo da za kvalifikaciju ugovora prema toj odredbi valja poći od karakteristične obveze za predmetni ugovor (presuda od 25. veljače 2010., Car Trim, C-381/08, Zb., str. I-1255., točke 31. i 32.).
- 35 Sud je tako ocijenio da se ugovor čija je karakteristična obveza isporuka dobra kvalificira kao „kupoprodaja” u smislu prve alineje članka 5. stavka 1. podstavka (b) Uredbe (gore navedena presuda Car Trim, točka 32.).
- 36 Takva kvalifikacija može biti primjenjiva na trajni poslovni odnos između dvaju gospodarskih subjekata kada je taj odnos ograničen na sukcesivne ugovore od kojih svaki ima za predmet isporuku i primitak robe. Suprotno tome, ona ne odgovara strukturi tipičnog ugovora o distribuciji čije je obilježje okvirni ugovor što su ga sklopila dva gospodarska subjekta, ima za predmet obvezu nabave i opskrbe u budućem vremenu i sadržava posebne ugovorne klauzule o distributerovoj distribuciji robe koju prodaje principal.
- 37 Glede toga može li se ugovor o distribuciji kvalificirati kao ugovor o „pružanju usluga” u smislu druge alineje članka 5. stavka 1. podstavka (b) Uredbe, valja podsjetiti da, prema definiciji Suda, pojam „usluge” u smislu te odredbe podrazumijeva barem da strana koja pruža usluge obavlja određenu djelatnost u zamjenu za naknadu (presuda od 23. travnja 2009., Falco Privatstiftung i Rabitsch, C-533/07, Zb., str. I-3327., točka 29.).
- 38 Glede prvog kriterija sadržanog u toj definiciji, odnosno postojanja djelatnosti, iz prakse Suda proizlazi da on zahtijeva činjenja, a ne propuštanja (u tom smislu vidjeti gore navedenu presudu Falco Privatstiftung i Rabitsch, točke 29. do 31.). Glede ugovora o distribuciji, taj kriterij odgovara karakterističnoj obvezi distributera koji, osiguravajući distribuciju principalovih proizvoda, ujedno ju i širi. Zahvaljujući jamstvu isporuke proizvoda na temelju ugovora o distribuciji i eventualno uključenosti u principalovu poslovnu strategiju, osobito u unapređenje prodaje, elemente čije postojanje treba utvrditi nacionalni sudac, distributer može klijentima ponuditi usluge i prednosti koje im ne može ponuditi običan preprodavatelj i na taj način principalovim proizvodima osvojiti veći dio lokalnog tržišta.

- 39 Glede drugog kriterija, odnosno naknade ugovorene kao protučinidbu za djelatnost, valja naglasiti da se plaćanje novčanog iznosa ne može tumačiti u uskom smislu. Naime, takvo usko tumačenje nije niti propisano vrlo općenitim tekstom druge alineje članka 5. stavka 1. podstavka (b) Uredbe niti je u skladu s ciljevima blizine i ujednačavanja sadržanima u toj odredbi i navedenima u točkama 30. do 32. ove presude.
- 40 U tom pogledu, valja imati na umu činjenicu da se ugovor o distribuciji temelji na principalovom odabiru distributera. Tim odabirom, karakterističnim obilježjem takve vrste ugovora, distributer stječe prednost na tržištu zato što će samo on imati pravo prodavati principalove proizvode na određenom području ili barem zato što će to pravo uživati ograničen broj distributera. Osim toga, u ugovoru o distribuciji često je predviđena pomoć distributeru glede pristupa reklamnim materijalima, prijenosa *know-howa*, obuke ili, k tome, olakšavanja otplate. Skup tih prednosti, čije postojanje treba utvrditi sudac koji sudi u glavnom postupku, za distributera predstavlja gospodarsku vrijednost koja može biti bitan sastojak naknade.
- 41 Iz toga slijedi da se ugovor o distribuciji koji sadržava tipične obveze navedene u točkama 27. i 28. ove presude može kvalificirati kao ugovor o pružanju usluga za potrebe primjene pravila o nadležnosti sadržanog u drugoj alineji članka 5. stavka 1. podstavka (b) Uredbe.
- 42 Ta kvalifikacija isključuje primjenu pravila o nadležnosti predviđenog podstavkom (a) navedenog članka 5. stavka 1. na ugovor o distribuciji. Naime, uzimajući u obzir hijerarhiju koju podstavak (c) uspostavlja između podstavaka (a) i (b) tog članka, pravilo o nadležnosti predviđeno u članku 5. stavku 1. podstavku (a) Uredbe primjenjuje se samo alternativno i ako se ne primjenjuju pravila o nadležnosti sadržana u članku 5. stavku 1. podstavku (b) te uredbe.
- 43 Imajući u vidu prethodna razmatranja, na drugo i treće pitanje valja odgovoriti tako da članak 5. stavak 1. podstavak (b) Uredbe treba tumačiti u smislu da se pravilo o nadležnosti sadržano u drugoj alineji te odredbe, koje se odnosi na postupke glede ugovora o pružanju usluga, može primijeniti na tužbu kojom tužitelj koji ima sjedište u jednoj od država članica ističe prava koja proizlaze iz ugovora o distribuciji protiv tuženika koji ima sjedište u drugoj državi članici, što zahtijeva da ugovor sklopljen između stranaka sadržava posebne klauzule koje se odnose na distributerovu distribuciju robe koju prodaje principal. Na nacionalnom je sucu da provjeri je li to tako u postupku koji se pred njim vodi.

O četvrtom pitanju

- 44 Četvrtim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti nastoji saznati koja je sporna obveza koja je temelj tužbe u postupku o raskidu ugovora o isključivoj distribuciji.
- 45 Imajući u vidu obrazloženje zahtjeva za prethodnu odluku, to se pitanje također temelji na tumačenju članka 5. stavka 1. podstavka (a) Uredbe.
- 46 Uzimajući u obzir odgovor na drugo i treće pitanje, nije potrebno odgovoriti na to pitanje.

Troškovi

- 47 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

1. **Članak 2. Uredbe Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima treba tumačiti u smislu da se, kada tuženik ima domicil u državi članici različitoj od one u kojoj se nalazi sud pred kojim se vodi postupak, on protivi primjeni nacionalnog pravila o nadležnosti kao što je ono koje je predviđeno člankom 4. zakona od 27. srpnja 1961. o jednostranom raskidu ugovora o isključivoj distribuciji na neodređeno vrijeme, kako je izmijenjen i dopunjen zakonom od 13. travnja 1971. o jednostranom raskidu ugovora o isključivoj distribuciji.**
2. **Članak 5. stavak 1. podstavak (b) Uredbe br. 44/2001 treba tumačiti u smislu da se pravilo o nadležnosti sadržano u drugoj alineji te odredbe, koje se odnosi na postupke glede ugovora o pružanju usluga, može primijeniti na tužbu kojom tužitelj koji ima sjedište u jednoj od država članica ističe prava koja proizlaze iz ugovora o distribuciji protiv tuženika koji ima sjedište u drugoj državi članici, što zahtijeva da ugovor sklopljen između stranaka sadržava posebne klauzule koje se odnose na distributerovu distribuciju robe koju prodaje principal. Na nacionalnom je sucu da provjeri je li to tako u postupku koji se pred njim vodi.**

Potpisi